

Albanië & Macedonië 2018

maandag 2 juli

Eindelijk gingen we naar de Balkan!! Vandaag moesten we vroeg opgestaan voor onze vlucht naar Skopje. Na een voorspoedige vlucht en autorit kwamen we rond half 3 aan in het appartement. We zijn toen even Skopje gaan verkennen en hebben wat geluncht. Om half 5 hadden we een afspraak met Martin. Martin heeft veel contact met de projecten die we in Macedonië gaan doen. Hij heeft ons meer verteld over de projecten van de aankomende dagen, wat fijn was om alvast een goed beeld te krijgen. Na een lange dag doken we op tijd ons mandje in.

dinsdag 3 juli

Vandaag zijn we naar een basisschool in Vizbegovo gegaan. Hier zijn we rondgeleid door de enige lerares die de school heeft, en haar man. Er werd ons verteld dat de school al erg vooruit is gegaan door donaties van andere organisaties, maar dat er nog steeds enige voorzieningen nodig waren. Omdat het in de winter erg koud is in Vizbegovo en de warmteapparatuur die ze eerder via donaties gekregen hadden is gestolen, hebben wij voor hen twee 'inverters' gekocht. Deze inverters dienen als airco in de zomer en als verwarming in de winter. De inverters worden duurzaam met het gebouw verenigd, zodat deze niet meer gestolen kunnen worden. Deze worden morgen geïnstalleerd om 09:00 en de major van het dorpje zal erbij zijn voor deze 'plechtigheid'.

Hierna zijn we naar 'the Ambulance' gegaan, een vrouwenziekenhuis. Hier is al eerder een donatie heengegaan van stichting Mara in de vorm van een operatiestoel en hier wordt nog steeds dankbaar gebruik van gemaakt. Na een rondleiding door het ziekenhuis namen we afscheid en maakten we een afspraak met Martin om de eerste dag én volgende projecten te bespreken.

Woensdag 4 juli

We stonden vandaag vroeg op om bij de installatie van de inverters te zijn. Toen we aankwamen werden we door de lerares, Oliviera, en het schoolhoofd ontvangen. Daarnaast waren er een lerares, die 1 dag per week Engels gaf, een moeder van een leerling en een leerling aanwezig. Het meisje gaf ons namens de school een ingelijste vlinder als cadeau. Het verhaal hierachter is dat je zoiets nooit voor jezelf mag kopen, maar dat anderen dit voor je moeten doen.

Hierna zijn we richting Kumanovo gegaan. Hier werden we opgevangen door Milan en zijn vrouw, die al bekend waren bij Mara om hun inzet voor de Kham-organisatie. Omdat ze alleen Duits en Macedonisch spraken, liet Milan een vriendelijke tolk, Sasho, komen. Er werd ons verteld dat de kinderen nu vakantie hadden, dus dat de school dicht was. We bespraken met ze dat de kinderen rugzakken nodig hadden om hun schoolspullen mee te vervoeren. De ouders konden het geld van deze rugzakken moeilijk missen, dus was dit ook een last minder voor hen. We zijn daarom met zijn allen de stad ingedoken. Een vriend van Milan had een winkel waar ze rugzakken verkochten. Hier hebben we 100 rugzakken gekocht voor de leerlingen. Na de zomervakantie worden ze uitgedeeld en hiervan heeft Milan beloofd foto's door te sturen. Voor nu liggen ze opgeslagen in de schooloffice voor het volgende schooljaar. Naast de rugzakken hebben we ook allerlei schoolspullen zoals schriften, pennen, gummen etc. aan de school gedoneerd. Na het naar boven dragen hebben we met Sasho nog een drankje gedronken om al zijn verhalen te horen.

Na het drankje zijn we snel doorgereden naar 'Dendovas' een school waar Mara 2 jaar geleden een warmteoven heeft gedoneerd. Deze oven stond er nog en er werd verteld dat ze hier nog

steeds superblij mee zijn. Ze lieten ons de kelder zien waar dit jaar 3 overstromingen zijn geweest, waardoor er veel vernield was en schimmel was ontstaan. We zullen hier later deze week terugkeren om ze van hulp te voorzien!

Donderdag 5 juli

Vandaag hebben we 'uitgeslapen' tot 08:30, waarna we richting een grote supermarkt zijn gereden. Hier hebben we voor 37 weeskinderen, 25 jongens en 12 meisjes, de halve supermarkt leeg gekocht: 37x shampoo, 37x reep chocolade, 74x strips vitamine C, 37x mueslizak, 37x granolareep 37x stuk zeep, 37x tandpasta en 37x tandenborstel. Al deze producten hebben we over 37 tassen verdeeld om uit te delen in het weeshuis. Toen we aankwamen bij het weeshuis hielp een sterk, jong ventje van ongeveer 7 jaar ons met het sjouwen van de tassen naar de kamer van de directeur van het weeshuis. Hier werden we vriendelijk ontvangen door haar met een kop koffie. Ze vertelde over de omstandigheden waar het weeshuis mee te maken heeft gehad en hoe nu gaat. Ook gaf ze ons een officieel bedankje in de vorm van een diploma. Nadat de koffie op was kregen we een rondleiding door het weeshuis en konden we aan de kinderen de zakken uitdelen. Ze waren erg blij en er werden hier en daar wat high fives uitgedeeld. Na de rondleiding konden we iedereen met blije gezichten achterlaten om terug te knallen naar de supermarkt, het tweede project van vandaag stond namelijk op ons te wachten.

We zouden in de supermarkt spullen gaan kopen voor dakloze gezinnen, welke we weer in pakketjes zouden verdelen. Het ging hier om: 15x zakje noten, 15x 1L melk, 15x tampons, 30x perzik, 15x banaan, 15x tandenborstel, 15x tandpasta, 30x strips vitamine C, 15x stuk zeep, 15x stuk brood. Toen we bij hun geïmproviseerde huisjes aankwamen, schrokken we wel een beetje van de huidige voorzieningen. Het waren zelfgemaakte woningen van platen en overal lag plastic. Toen we daar met Martin, onze helpende hand de hele week, aankwamen werden we met blije gezichten ontvangen. Binnen een mum van tijd waren we de zakken kwijt en waren de eerste kinderen al begonnen aan hun perzik.

Al met al was het een geslaagde dag en we hebben enorm veel zin in de projecten van morgen!

Vrijdag 6 juni

Vandaag begonnen we met een stop bij een doe-het-zelf-winkel om potten verf, verfrollers en een stop tegen overstromingen te kopen voor de basisschool 'Dendo Vas' die we woensdag bezocht hadden. Samen met de leraar en lerares die ons die woensdag hadden rondgeleid kochten we de spullen en bespraken we de renovatie en installatieprocedures.

Na onze eerste taak te hebben volbracht reden we naar Suto Orizari waar een HERA Kliniek was gevestigd. We hadden namelijk 2 speculums en een operatielamp voor ze gekocht. Deze werden dankbaar in ontvangst genomen.

Hierna reden we snel door naar Kumanovo. Hier zouden we bij een ernstig ziek jongetje, Luka, een aspirator langs brengen. Deze aspirator zou door vijf verschillende jongetjes gebruikt worden en helpt met het vrijmaken van de luchtwegen, iets dat zij niet zelfstandig kunnen. Toen we bij Luka aankwamen, werden we vol liefde ontvangen door zijn vader en moeder. De moeder sprak gebrekkig Engels en de vader kon zich alleen internationaal verwoorden in een aantal woorden Duits. Toch lukte het hen meteen om ons een ontzettend fijn en liefdevol gevoel te geven, waar we nu achteraf vol bewondering op terug kijken. Luka kon niet lopen en praten, hij kon wel lachen. De ouders vroegen ons om met hen te lunchen en de moeder zette een heerlijke Macedonische maaltijd op tafel. Tijdens de lunch werd ons verteld hoe hun leven was met Luka en vertelde de vader dat er geen mooier gevoel op de wereld was dan het hebben van een vrouw en kinderen. Na de lunch vertrokken we met een ongelofelijk goed gevoel en de vader

nam met tranen in zijn ogen afscheid van ons. Het zal ons altijd bij blijven hoe sterk en liefdevol deze familie is en het heeft een grote impact op ons gemaakt.

Na deze mooie middag zijn we naar de supermarkt gereden om spullen voor morgen in te slaan. We vertrekken dan naar een dorp ver van de bewoonde wereld en zullen onze reis vanuit daar vervolgen naar Albanië. In dit dorp waar slechts een aantal mensen wonen zullen we enkele families bezoeken en meegebrachte spullen uitdelen.

zaterdag 7 juli

De wekker ging om 06:00 vandaag, omdat we Martin en een vriend van hem om 06:50 zouden ontmoeten in de stad. Vanuit daar reden we 2,5 uur naar een verlaten dorp ver bij de meest nabije stad Prilep vandaan. Dit was een afgelegen dorp waar in het verleden nog een gemeenschap had bestaan van tientallen huisjes maar het overgrote deel hiervan ondertussen allang leeg stond. Hier bezochten we eerst een gezin met 2 jonge meisjes. We kregen water en zelfgemaakt brood en kaas als ontbijt. Ze spraken geen Engels dus werden een aantal vragen vertaald door Martin. Na hen voedselpakketten en kleding te hebben overhandigd, gingen we naar de volgende familie in het dorpje. De kinderen aan wie we speelgoed overhandigden begonnen er meteen dankbaar mee te spelen. De ouders nodigden ons uit om nog een drankje te doen, waarna we ons opmaakten voor de reis naar Albanië.

Na een lange tocht van 6 uur kwamen we aan in Tirana. Hier zou het laatste gedeelte van onze reis plaatsvinden. Na ons appartement gevonden te hebben, aten we wat en gingen richting bed.

zondag 8 juli

Vandaag hadden we om 10:00 een afspraak met Shkelzen. Hij zou ons helpen met projecten in Albanië. Na onze visies met elkaar vergeleken te hebben, leken we aardig op dezelfde golflengte te zitten. Shkelzen was hoofd van de goede doelen organisatie Fundjave Ndryshe, 'Another Weekend', waar mensen in plaats van zichzelf een mooi weekend konden bezorgen, anderen iets moois konden geven. De rode draad van dit project is dat mensen niet geld doneren, maar zélf het veld in gaan om spullen te kopen en mensen te verblijden. We besloten in het kantoor van Fundjave om een aantal projecten te helpen. Vandaag zouden we voedselpakketten uitzoeken en 3 koeien voor verschillende families kopen.

De voedselpakketten werden gemaakt in een bevriende supermarkt van Fundjave. Omdat ze al jaren samenwerkten, kregen we goede kortingen en wist men precies wat we nodig hadden. Voorgaande reizen van Mara hebben ook via deze supermarkt gewerkt en we hebben hier ook goede verhalen van gehoord. Na het uitzoeken van de pakketten, welke we morgen zullen bezorgen aan families, ging het mooiste project van vandaag van start: het kopen van 3 koeien.

Vele telefoontjes verder hadden we eindelijk groen licht over de koeien gekregen en zouden ze onze richting op worden gebracht. Er werd ons verteld dat de vrouw van wie de koeien waren niet met mannen wilde praten omdat ze geen echtgenoot had en het daarom raar vond om dit te doen. Hierdoor werd haar zoontje van 12 de onderhandelaar en hij vertelde dat de koeien net kalveren hadden gekregen en dat hij ze niet wilde scheiden. Dit betekende dat de kalveren ook mee op transport gingen en we deze er bij geleverd kregen. Na het transport van de koeien naar ons toe, gingen we naar de eerste vrouw die we blij wilden maken met een koe en een kalf. Het ging om een moeder die met een klein meisje op ons stond te wachten. Ze liet vertalen dat door de slechte omstandigheden twee dochters ergens anders sliepen en dat ze alleen met haar andere dochtertje was achtergebleven. Toen we een rondleiding door haar minieme huisje hadden gekregen en haar de koeien 'officieel' overhandigde, rolden de tranen over haar wangen. Ze vertelde dat ze ook de rest van de kinderen uit het dorpje van melk zou gaan voorzien. De

tweede koe met haar kalf die we wegbrachten was bij een gezin met 3 kinderen. De moeder was bij haar man weggegaan omdat haar man slecht voor haar was. Ze zorgde naast haar 3 kinderen ook voor haar verlamde, blinde vader en haar moeder. Het gezin was enorm blij en kon ons niet genoeg bedanken. De oudste zoon van het gezin, ongeveer 6 jaar, zong als dank het Albanese volkslied. Het laatste gezin wat we konden verblijden met een koe en een kalf bestond uit 4 kinderen een man, een vrouw en de moeder van de vrouw. Toen de koeien naar buiten werden gelaten kwam iedereen vanuit het huisje nieuwsgierig en blij een kijkje nemen.

Wat een dag!

Maandag 9 juli

Vandaag was van andere koek. We hadden afgesproken om 08:00 met Shkelzen en zijn groep 45 ijskasten en voedsel/hygiëne pakketten voor families (5 tassen per pakket, dus $45 \times 5 = 225$ pakketten) op te halen. Hierbij zou een cameraploeg van nationale televisie aanwezig zijn om Stichting Mara en Fundjavë Ndryshe onder de aandacht te brengen. Het idee was ook om de armoede die nog altijd heerst in Albanië te laten zien. Hierdoor zouden er meer projecten binnengehaald kunnen worden en meer mensen nadenken over de situatie in Albanië. We werden geïnterviewd en gefilmd bij het inladen van de ijskasten en pakketten, waarna we vertrokken naar de mensen die dit erg nodig hadden. Door de ijskasten konden ze veel van hun producten langer en vers houden. Door de warmte kon men veel producten al snel weggooien. Vandaag zouden we 15 ijskasten en pakketten voor 15 families rondbrengen. We begonnen onze tocht door de bergen met twee auto's en een vrachtwagen volgeladen met ijskasten en pakketten. Bij de eerste stop ging het om vijf families in de bergen en het was moeilijk te bereiken. Na vele steile hellingen met losse stenen te hebben overleefd kwamen we bij de eerste gezinnen aan. We schrokken er van hoe weinig ze hadden en sommigen hadden zelfs maar op enkele momenten elektriciteit. We kregen overal een lief onthaal en een rondleiding door hun huis. Ondanks dat ze bijna niks hadden waren ze erop gebrand ons met iets te laten weggaan. Vijgen, komkommers en pruimen werden geplukt voor ons en 'nee' was geen optie. Met dankbaarheid overgoten reden we weg uit de bergen om rond Tirana de overgebleven 10 ijskasten en pakketten rond te brengen. Het ging hierbij om verschillende afgelegen en vervallen huisjes, waarbij ieder gezin haar eigen verhaal had. Het was een heftige en lange dag, maar het was erg mooi en fijn om mensen zo blij te kunnen maken. Om 20:00 bezorgden we het laatste pakket met veel voldoening.

dinsdag 10 juli

Vandaag zijn we weer vanaf 08:00 bezig geweest om 15 ijskasten en pakketten af te leveren. Zoals al eerder omschreven zijn de omstandigheden in Albanië op z'n zachtst gezegd heel slecht. De foto's van vandaag zeggen dan ook meer dan de woorden die er zijn om dit te omschrijven.